

LOVECKÁ SEZONA

KNIHA 2

FANTOM
PRINT

LARRY CORREIA

Larry Correia v nakladatelství

FANTOM
PRINT

LOVCI MONSTER

Lovci monster s.r.o.
Lovci monster: Vendeta
Lovci monster: Alfa
Lovci monster: Legie
Lovci monster: Nemesis
Lovci monster: Invaze
Lovci monster: Z archivu
Lovci monster: Ochránce
Monster Hunter Bloodlines *

Lovecká sezona 1
Lovecká sezona 2

GRIMNOIRSKÉ KRONIKY

Drsná magie
Magické pouto
Okovy války

SÁGA ZAPOMENUTÉHO VÁLEČNÍKA

Syn černého meče
Rod zabijáků
Ničitel světů

Larry Correia & John Ringo

PAMĚTI LOVCE MONSTER

Grunge
Hříšníci
Světcí

* Připravujeme

LARRY CORREIA

LOVECKÁ SEZONA

KNIHA 2

FANTOM
2024 PRINT

Larry Correia
Target Rich Environment, Volume 2

Copyright © 2019 by Larry Correia

Translation © Jakub Mařík
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Kurt Miller
ISBN 978-80-7594-151-0

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PODĚKOVÁNÍ

Na mém blogu *Monster Hunter Nation* proběhla soutěž o nejlepší název pro tuto povídkovou sbírku. Tímto bych chtěl poděkovat Loganu Guthmillerovi, že navrhl *Target Rich Environment*. Byl to skvělý nápad, který pěkně rezonoval s mojí první knihou.

Také bych chtěl poděkovat všem editorům různých antologií, ve kterých tyto povídky původně vyšly. Shánět autory do antologií je jako drezírování stáda koček a práce editora bývá pěkně nevděčná.

NÁJEZD NA TOKIO

Povídka Nájezd na Tokio byla původně vydána v The Baen Big Book of Monsters, editor Hank Davis, vydáno Baen Books v roce 2014.

Příběh je zasazený do mého grimnoirského světa, kde se v padesátých letech 19. století objevila magie a historie se pak ubírala jiným směrem. Nájezd na Tokio se odehrává dvacet let po událostech v románu Okovy války, takže pokud jste trilogii zatím nečetli, tuhle povídku byste asi měli přeskočit, protože tam je pár spoilerů... a spousta soubojů s obrými roboty.

Adak, Aljaška 1954

„Chtěl jste mě vidět, pane?“

Plukovník 2. útočného pluku si naléval šálek kávy a tvářil se nevrleji než obvykle. Oplatil zasalutování a ukázal na židli na druhé straně stolu. „Sedněte si, podporučíku.“

Budova byla tichá. Stěny kanceláře pokrývaly mapy Impéria. Pokud – nebo spíše až – vypukne válka s Japonskem, bude tohle místo kypět aktivitou, ale do té doby budou mariňáci na ostrově Adak jen čekat, mrznout a vyhánět soby z kasáren. Plukovník měl obvykle mizernou náladu, než vypil svou ranní kávu, a proto Joe očekával další kartáč. Byl nováček a nezapadal. To byla špatná kombinace.

Plukovník šel naštěstí rovnou k věci. „Máte tu prioritní magickou zprávu. Protože všichni zapomněli, že nás do téhle prdele poslali, chlapce z komunikace trochu rozrušilo,

že s nimi jejich okno začalo skutečně mluvit. Vzbudili mě a řekli mi, že si jednoho z mých podporučíků vyžádal sám velitel pacifické flotily.“

Tolik k nevystřekování hlavy.

„Ukázalo se, že můj nový mladý velitel čtyři je ve Státech velká hvězda. Věděl jsem, že jste Zvedák. Podle osobní složky s gravitací manipulujete vážně dobře a máte kvalifikaci na zvedácký oblek, ale nikdo mi neřekl, že máte být geniální kouzelník.“

„Netvrdil bych, že jsem geniální. Všechno je ve složce. Mám diplom z magického inženýrství na MIT a další z Otisova institutu.“

„Na vysokou jste šel v kolika, ve dvanácti?“

„Dostudoval jsem v devatenácti a pak jsem se přihlásil k mariňákům, pane.“

„Jak jste sakra skončil na... To je jedno. Ať už jste provedl cokoliv, na někoho to udělalo dojem. Gratuluji, podporučíku, jedete do Japonska.“

To bylo naprosto nečekané. „Do Japonska, pane?“

„Přesněji do Tokia. Odjíždíte okamžitě. Připravujeme pro vás vzducholod.“

Joe se zhluboka nadechl. Příměří trvalo několik let. Došlo k pár potyčkám a obvyklému chřestění zbraněmi, ale Japonsko příliš zaměstnávaly boje se Sověty, aby dělalo potíže i americkým jednotkám v Pacifiku. Mírový proces musel být narušen. Pokud do Tokia posílali Nájezdníky, znamenalo to skutečnou válku. Úkolem mariňáckých Nájezdníků bylo seskočit za nepřátelskými liniemi a rozpoutat tam co největší chaos. Tokio nebylo jen za nepřátelskou linií, bylo to nepřítelovo srdce. Joe si nebyl jistý, jestli má být vyděšený, nadšený, nebo kombinací obojího, ale k tomuhle se upsal, takže udělá vše, co bude třeba. „Seskočíme tam?“

„Myslím, že prostě přistanete na jejich letišti.“

To ho zmátlo, ale Nájezdníky cvičili, aby byli přízrůbiví. „Má četa je připravená na cokoliv.“

„Ne, podporučíku, to není. Vaše četa je plná mariňáků, kteří se ještě nerozhodli, jestli věří, že poloviční Japončík, který jim velí, bude opravdu bojovat proti Japoncům. Upřímně si nejsem jistý, jestli vás budou následovat, nebo vás raději odprásknou. A můžu jim to vyčítat? Mluvíte jazykem nepřítelů, znáte jejich kulturu, a dokonce vypadáte jako jeden z nich. Slyšel jsem o černých Irech, ale o žlutých Irech ne.“

„Chlapi se nemůžou rozhodnout, jestli mají vtipkovat o rýži nebo o bramborách, ale s tím si poradím.“

„Nehrajte si na chytráka. Sakra, řekli mi, že máte na těle *kanji* cejchy jako jejich Železná garda.“

„Ne, pane. Ta kouzla jsou rodinný recept. Když jsem vstoupil do armády, byla prověřena a schválena ministerstvem války.“

„Snažím se rozhodnout, co mám s vámi dělat.“

Joe si plukovníkovy upřímnosti vážil. „Má matka se narodila v Impériu, ale jako otrok. Možná jsem příliš mladý, abych zažil poslední válku, ale Impérium nenávidím stejně silně jako každý, kdo proti nim bojoval, a až vypukne další, nezaváhám.“

Plukovník si povzdechl. „Věřím vám, ale já nejsem pitomej vojín, který bude v pokušení hodit vám granát do stanu, až budete spát, protože to bude považovat za službu vlasti. Nepochybují, že se časem osvědčíte, ale tenhle úkol je naštěstí určený jen pro vás.“

Nájezdnická přizpůsobivost měla své hranice a Joe se na sólo invazi do Impéria zrovna necítil. „Nějak mi uniká, co po mně vlastně chtějí.“

„To jsme dva. V souladu s mírovou smlouvou tam pojedete jako vojenský pozorovatel. Zapomněl jsem se zmínit, že se radista spletl. Ukázalo se, že to nebyl velitel pacifické flotily, ale *nejvyšší* velitel osobně.“

„Prezident?“

„Jo. Dokonce jsem ho volil. Řeknu vám, takhle jsem si začátek dne nepředstavoval. Nezdálo se mi, že bych měl do hlavního města Impéria posílat mladého podporučíka s rozkazem, aby jim *pomohl*, ale prezident se o vás vyjadřoval velmi

pochvalně. Proč jste se nikomu nezmínil, že se přátelíte s prezidentem Stuyvesantem?“

„Naše rodiny se znají.“

„Říkal, že budete příliš skromný, ale také že jste ten nejlepší muž, kterému ten úkol můžeme svěřit. Musíte se znát opravdu dobře.“

„No, první dáma trvá na tom, že ji mám oslovovat teto Faye.“

„Aha...“ Plukovník se napil kávy. „Řekl mi, že si vás jako pozorovatele vyžádal nejvyšší velitel celé imperiální armády, sám generál Toru Tokugawa. Však víte, chlap, co stojí v čele našich nepřátel a železnou pěstí vládne říší zla. Z diplomatických důvodů mu máte udělat laskavost. Beru to tak, že s ním se znáte taky?“

Joe pokrčil rameny. „Jednou spolupracoval s mým otcem. Je to komplikované.“

„No, nenapadá mě důvod, proč ve vás vaši lidé nemají naprostou důvěru. Hodně štěstí v Japonsku, podporučíku Sullivane.“

Tokio, Japonsko

Okamžitě po přistání musel Joe Sullivan absolvovat spoustu uvítacích rituálů imperiálního diplomatického sboru a pak ho vyzvedlo obrněné auto se Železným gardistou, který neměl ani ten nejmenší zájem vést zdvořilostní konverzaci. Elitní imperiální válečník ho zavezl přímo do prastarého paláce obklopeného třešňovými stromy. Cesta mu potvrdila, že Japonsko je skutečně tak krásná země, jak mu tvrdila máma. Přes palác ho odvedli do moderního vojenského velitelského bunkru pod ním. Tam stál ve své vycházkové uniformě, zatímco si ho prohlížel hlouček japonských vojáků a posmíval se *gaidžinovi*, ale pak těm idiotům někdo s lepšími informacemi pověděl, že Joe rozumí japonsky, a oni raději sklapli.

Impérium zdánlivě nic neskrývalo. Červené značky na nástěnných mapách mu prozradily, že se Rusové pokoušejí vy-

tlačit Impérium z pevninské Asie. Značky jednotek byly buď pravé, nebo šlo o propracovaný trik, který ho měl zmást. V každém případě si zapamatoval typ a umístění každé jednotky, aby vše po návratu domů uvedl ve svém hlášení a předal rozvědce, aby to zanalyzovala.

Jeden ukazatel však nepoznával. Měl tvar jako drak, byl červený jako komunistické jednotky a zastupoval něco námořního, protože sledovali jeho postup podél východního pobřeží ostrova. Mířil do Tokijského zálivu a několik japonských námořních jednotek v jeho cestě bylo označeno jako zničených, včetně celé bojové skupiny s letadlovou lodí. Několik ponorek bylo vedeno jako pohřešované. Popis na značce uváděl jen kódové označení – *Gorilí velryba*.

Impérium si zakládalo, že s hosty jedná s úctou, takže nedostatek úcty mohl znamenat jen úmyslnou urážku. Po půlhodině čekání, kdy mu ani nenabídli židli, se na chodbě ozval křik. Několik vojenských poradců se rozprchlo, když do bunkru vtrhl mohutný svalnatý Japonec. Joe toho o Toruovi Tokugawovi během dospívání slyšel hodně. Přestože byli soupeři, jeho táta imperiálního válečníka choval ve větší úctě než většinu lidí, kteří údajně bojovali na jeho straně. Nedávná válka dokázala, že je jedním z nejlepších taktiků na světě, a zamlada býval jedním z nejsilnějších Rváčů, jací kdy žili.

Toru Tokugawa ho při osobním setkání nezklamal.

„Ať ti zatracení sovětští prasopsi táhnou do pekel!“ vykřikoval generál, když vešel do velícího centra. Zbytek imperiálních vojáků byl tak tichý a uctívý, jak se od nich očekávalo, a Tokugawa se choval přesně opačně. „Stalin nemá žádnou čest!“ Praštil do stěny bunkru tak silně, až se v betonu otevřela trhлина. Tokugawovi bylo přes padesát, ale stále měl působivé napojení na Moc, když ji dokázal takhle spalovat. „Bojují jako zbabělci!“

Když jejich nejvyšší velitel převrhl mapový stůl, japonsští důstojníci si vyměnili nervózní pohledy. Styděli se, že host viděl tak emocionální chování jejich vůdce. Tokugawa tam stál,

supěl vzteky a mračil se na spršku padajících papírů, dokud ti-cho nenarušil jeden z důstojníků. „Omlouvám se, generále, ale americký pozorovatel, kterého jste si vyžádal, už dorazil.“

„Opravdu? To bylo rychlé...“ Tokugawa se uklidnil, upravil si uniformu, otočil se a přepnul do angličtiny. „Uved'te našeho hosta.“

„Podporučík Joseph Sullivan z námořní pěchoty Spojených států amerických,“ představil ho jeden ze Železných gardistů.

„Generále Tokugawo.“ Sullivan se uklonil a dal si pozor, aby šlo o úklonu, která se považuje za uctívou, když je ná-
vštěvník *stejněho* postavení jako hostitel.

Tokugawa si odfrkl. „Otcí se podobáte víc, než jsem čekal. Američtí Zvedáci jsou všichni tak zavalití a... vykrmení. Vy nejste obtloustlý jako většina vašich vypasených krajanů. Možná byste prošel i jako řádný imperiální voják, kdybyste měl štěstí a byl víc po matce.“

„Doporučuji, abyste z toho mé rodiče vynechal,“ odvětil Joe.

„Proč bych to dělal? Vaší rodiče jsou důvod, proč jsem o vás zažádal. A pokud bych je neúmyslně urazil, co byste s tím chtěl dělat?“

„Vím, že jste po kancléřově smrti změnil mnoho imperiálních zákonů, zvláště ty o mučení, otroctví a experimentování na věznicích, což musí každý rozumný člověk ocenit, ale pokud se nemýlím, duely kvůli urážce jsou stále povolené, že ano?“

Železní gardisté si vyměnili nervózní pohledy, ale Tokugawa se usmál. „Ha! Výborně. To je vzdorný přístup, jaký jsem si přál. Ty jsi ten pravý. Doufal jsem, že zdědíš ot-covu nebojácnost, nemluvě o jeho diplomatičnosti. To nám ušetří čas.“ Toru se zamračil na shromážděné důstojníky. „Vy všichni, nechte nás o samotě.“ Poslechli a rychle se přesunuli ke dveřím. Dva Železní gardisté zůstali stát za Sullivanem. „Vy můžete odejít také.“

„Podle našich Pátračů na sobě má sedm *kanji*, generále. Grimnoirský rytíř je nebezpečný.“

„To nejsou *kanji*,“ ohradil se Joe, jako by se snad musel snižovat ke kopírování kouzel imperiálních řezníků. „A já nejsem Grimnoir.“

„Já se ho nebojím,“ prohlásil Toru. „Běžte.“ Železní gardisté se uklonili a bez dalšího slova odešli. Toru počkal, dokud se dveře bunkru nezavřou. „Nejsi Grimnoir... Zajímavé. Nechtěl jsi jít ve slépějších svého otce?“

Se společností měl jisté neshody, ale o tom Toruovi vykládat nemínil.

„Zajímavé... Američan, který v Americe skoro nežil, se připojí k armádě, kde ho kvůli jeho míšeneckému původu nikdy nepřijmou, a odmítá místo v organizaci, která o něj má nepochybně zájem. Kam patříš, Sullivane?“

Na tuhle otázku zatím odpověď nenašel. „Mám rozkaz vám pomoci. Co potřebujete?“

„Ničí mě to připustit, ale požaduji vaši asistenci. Jako gesto vzájemné spolupráce, jak to nazval váš prezident, bylo mé žádosti vyhověno. Podle vašeho starého přítele Francise teď zjevně větší hrozbu představují Sověti. Tato dohoda bude prospěšná pro oba naše národy. Amerika a Impérium byly v minulosti nepřátelé, ale dnes jsme... dočasně na stejné straně.“

„Proč by chtěl, abych vám pomáhal? Jakmile si to Impérium vyřídí s Rusy, vrátíte se k dobývání zbytku světa.“

„Já dávám přednost osvobození, ale pokud nám nepomůžete, budu proti té hrozbě nucen použít Teslův paprsek, což zapříčiní smrt stovek tisíců nevinných civilistů... Ach, vaše tvář prozrazuje vaše emoce, mladý Sullivane. Pokud chcete v tomhle světě vydržet, budete na tom muset zapracovat. Sice nenosíte prsten, ale vypadá to, že se stále řídíte morálkou grimnoirských rytířů. Potřebuji Aktivního s určitými dovednostmi.“

„Já jsem jen Gravitační usměrňovač. Nás je jako psů.“

Tokugawa se uchechl. „Myslím, že tenhle obrat už jsem slyšel. A přesto, jak tvrdí mé zdroje, se vám v manipulaci s gravitací nikdo nevyrovná.“

„Učil jsem se od nejlepšího.“

„Jistě. Stojíme na ramenou těch, kdož tu byli před námi. Váš otec byl samouk. Vy těžíte z jeho objevů. V tom si jsme podobní. Víím, jaké to je být synem velikána. Je to břímě, ale zároveň i velká čest.“ Vzhledem k tomu, kdo byl Toruův otec, to tady musela být zatraceně velká pochvala. „V Železné gardě máme vám podobných mnoho a někteří jsou neuvěřitelně silní, mnohem silnější než vy, o tom nepochybuje, ale pouhá síla z vás velkého válečníka neudělá. Je potřeba i inteligence a silná vůle.“

„Většina lidí, které si Moc vybrala, aby manipulovali gravitací, nejsou zrovna nejchytřejší.“

„Chtěl jsem být zdvořilý a říct, že postrádají eleganci, ale ano, většina z nich jsou tupí volové, kteří se hodí jen na přenášení těžkých věcí a jejich vrhání na nepřitele. Zatím jsem ve své armádě neviděl nikoho, kdo by gravitací manipuloval tak elegantně jako váš otec. Jste ochoten se toho úkolu ujmout?“

Joe upřímně nevěděl, jak na to odpovědět. Byly to pořádné boty, které si měl nazout. „O jakou misi jde?“

Toru přešel k největší nástěnné mapě a ukázal na značku s červeným drakem. „Věřte mi, že zblízka je to monstrum mnohem působivější.“

Zatímco Železná garda přesouvala svého generála a jeho hosta v konvoji obrněných aut napříč Tokiem, Toru Tokugawa pokračoval v briefingu. „Obří demony proti nám poslali už dřív, ale tenhle je všechny překonává. Sověti s posílením schopností svých Vyvolávačů experimentují od roku 1933, kdy viděli události ve Washingtonu.“

„Pokud si to dobře vybavuju, vy jste tam byl,“ řekl Joe.

„Bůh démonů mě smetl, jako bych byl jen obtížný hmyz. Dokázali jsme ho zastavit jen díky tomu, že byl nový a ještě se plně nezformoval. Naštěstí pro celé lidstvo, ani Stalin není takový hlupák, aby se pokusil vyvolat něco tak velkého. Bylo by to příliš nebezpečné a neovladatelné. V posledních

dvaceti letech však dosáhli značných pokroků. Tento démon je extrémně odolný a výrazně obrněnější než ten předchozí. Je vskutku ohromující, že tak mocného Odvedence dokážou ovládat.“

„Už zničil velkou část vašeho námořnictva.“

„To je pravda.“

„Takže ta část byla skutečná, ale hádám, že vše ostatní na mapě bylo vymyšlené, abyste mě nakrmili falešnými informacemi?“

„Jste všímavý muž, Sullivane.“ Což nebylo ani potvrzení, ani vyvrácení. Joe usoudil, že testem bylo i předchozí vzteklé chování. „Odvedenec je přibližně padesát metrů vysoký a zjevně stále roste. Jeho schopnosti jsou záhadou. Je oboživelný a kráčí po mořském dně, vynořuje se jen každých pár dní, aby zaútočil. Již poškodil několik pobřežních měst.“

„Civilní ztráty?“

„Překvapuje mě, že vás to zajímá.“

„Oni se neprosili, aby se narodili do tyranie,“ odvětil Joe.

„Možná na ten duel přeci jen dojde...“

Joe usoudil, že by prohrál, ale neměl náladu to připouštět. „Ovládám gravitaci, takže když se budou vybírat zbraně, volím telefonní sloupy.“

„Jak říkají vaši lidé, jablko nepadlo daleko od stromu. Před dvaceti lety bych výzvu k duelu přijal. Užil bych si, až bych vám z tváře vytloukal ten samolibý úsměv, ale na to teď nemáme čas. Zatím je více jak sto tisíc mrtvých a z trosk stále vytahujeme další těla.“

Joe tiše hvízdal.

„Podle rozvědky tu démon bude za necelý týden. Železná garda ho nedokázala zastavit. Naši největší Odvedenci byli zadupáni do země. Konvenční zbraně ho zraní, ale když zranění přesáhnou únosnou mez, stáhne se na několik dní do moře, kde se ukryje a zotaví, než znovu udeří. Hlubinné pumy nezabraly. Mé jednotky ho v moři nedokážou vypátrat. Každá ponorka, kterou jsem za ním vyslal,

byla ztracena. Letecké bombardování ho zranilo, ale víc než samotnou bestii poškodilo okolní město.“

„Zkusili jste Teslovu superzbraň?“

„Jednou. Nízkoenergetický výstřel, abychom minimalizovali škody, ale kýženého výsledku jsme nedosáhli. Démonova kůže nereaguje jako lidské maso. Zničil jsem celé město, jen abych ho zahnal zpátky do úkrytu.“ Impérium své lidi obětovalo ochotněji než Západ, ale zdálo se, že Tokugawovi na nich na rozdíl od jeho předchůdce záleží.

Generál se úzkou štěrbínou okna podíval na své hlavní město. Pak vjeli do tunelu a Tokio zmizelo. „Naše obranné síly jsou připravené na něj zaútočit. Císaře jsme přesunuli do bezpečí. Všichni, kdo nejsou nezbytně důležití pro válečné úsilí, byli z města evakuováni. *Jamamoto* je naše nejnovější vzducholoď a nese naši nejmocnější Teslovu zbraň. Hlídkuje nad námi a její Mírový paprsek je nabitý. Pokud démona nedokážeme zastavit, nebudu mít jinou možnost než ho zasáhnout plnou silou.“

To by zničilo velkou část Tokia. „Tak jaký je plán?“

Generál neodpověděl. Obrněné auto se zastavilo. Dveře se otevřely a odhalily, že parkují uvnitř obrovského hangáru. Tokugawa vystoupil a Joe ho následoval. Jeho první myšlenkou bylo, proč staví mrakodrap v podzemí. Pak mu došlo, že nejsou pod zemí, ale ve vyhloubeném kopci, který vnitřek chránil před špionážními letouny. Byla tu spousta vojáků a inženýrů, kteří začínali panikařit, když zjistili, jak významný host je přijel navštívit. Železni gardisté je okřikl, ať pokračují v práci. Na jejich patře se pohybovaly stovky lidí a další byly i na několikapatrovém lešení nad nimi.

„Tohle je můj plán, podporučíku Sullivane.“

Přímo před nimi stál kovový kvádr natřený šedou barvou. Joe si nejdřív myslel, že je to železniční vagón bez kol. Pak mu došlo, že je to *chodidlo*.

„Pohleďte na Nišimurova *Gakutensoku*. Jeho postavení trvalo

více jak deset let. Je to nejtroufalejší dílo, jaké kdy věda Analytiků vytvořila.“

Joe se podíval nahoru a pak výš a ještě výš. Jeho mozek měl problémy vstřebat, jak je ta věc obrovská. „To je pořádný robot.“

„Čtyřicet šest metrů vysoký a více jak dva tisíce tun těžký, kdyby se pokusil pohnout, jen by tím sám sebe zničil...“

„Galileo to předvídal. Princip proporcionality plochy a objemu tělesa dokáže zkazit den,“ souhlasil Joe.

„A proto ho musí pilotovat někdo, kdo umí pravidla ohýbat.“

„Já jsem dobrý, ale až tak moc ne.“

„Provázaná kouzla několikanásobně zesílí napojení Aktivního na Moc. Má posádku sedmdesáti Aktivních a Turingův stroj ovládá všechny menší systémy. Teoreticky by jeho ovládnání mělo být stejně snadné jako u Nišimurovy bojové zbroje. Pokud bude *Gakutensoku* fungovat, jak předpokládáme, měli bychom být schopní démona porazit a poslat tím zprávu Stalinovi.“

Nedokázal ani odhadnout, jaká kouzla do té věci museli vyrýt, aby ji rozchodili. I když byl robot vypnutý, Joe cítil, jak z okolního vzduchu vysává magii. Přes všechny ty lávky to bylo těžké poznat, ale vypadal jako ramenatý muž s příliš dlouhými pažemi a příliš krátkýma nohama. Nedokázal si představit, jak se ta věc může hýbat.

Pak si všiml kráterů v betonové podlaze na místech, kde robot spadl. Rozhlédl se po rozlehlém hangáru. Kráterů tu bylo hodně.

„Budu mluvit upřímně. Jak jste sám poznal z oděrek na mém robotovi, každý Zvedák, kterého jsme do něj posadili, neměl dost silnou vůli, aby ho ovládl. Stále opravujeme škody po posledním testu. Do posledního pilota jsem vkládal velké naděje, protože byl na Zvedáka poměrně inteligentní. Kapitán Nakamura bohužel postrádal finesu, po dvou stech metrech zakopl o vlastní nohu a *Gakutensoku* spadl přímo na hlavu.“

„Alespoň dostal cennou lekci.“

„Zpětná vazba z kouzla způsobila aneurysma a smrt.“

„Skvěle.“ Když se přidal k mariňákům, nikdy by ho nenapadlo, že bude zapřísaahlým nepřátelům pomáhat vychytávat mouchy v jejich superzbrani. „A protože už vám dochází čas, zažádal jste si o mě.“

„Rozhodování mezi požádáním Američanů o pomoc a zničením našeho hlavního města Teslovou zbraní bylo velmi obtížné.“

Když vzal Joe v úvahu, že se mechanického muže velkého jako dvanáctipatrová budova bude muset naučit ovládat za necelý týden... „Raději ten Mírový paprsek udržujte zahřátý, generále, protože tady vám nic slíbit nemůžu.“

„Pokud vás to uklidní, podporučíku Sullivane, *Gakutensoku* je čistě obranná zbraň,“ pověděl mu Hikaru. „Protože nám pomáháte – jak říkají Američané – vychytat mouchy, ujist'uji vás, že tento majestátní stroj se v žádném případě nemůže dostat do Ameriky, kde by ničil vaše města a pod svými masivními kovovými podrážkami drtil vaši armádu. Jak bychom ho tam dostali?“

„Na tom něco je,“ zamumlal Joe a bojoval s pokušením zatížit hlavu otravného Analytika o několik pozemských gravitací. Ukázalo se, že japonští Aktivní s magickými návaly geniality jsou stejně otravní jako jejich západní protějšky.

Hikaru dál mluvil, zatímco na Joeovu čerstvě oholenou hlavu připevňoval elektrody. „Neexistuje vzducholoď, která by ho unesla. Přesunout tak velký stroj po moři by bylo příliš nebezpečné. Nemluvě o problému s tlakem ve velkých hloubkách, který znemožňuje pohyb po mořském dně a který jsme zatím nevyřešili.“

„Zatím?“

„Ehm... já... zapomeňte na to.“ Analytik mluvil anglicky lépe než Joe japonsky a *Gakutensoku* znal skrz naskrz, a proto ho k Joeovi přidělili jako asistenta. Hikaru přilepil poslední drát. „A je to. Turingův stroj nyní monitoruje vás

mozek. Kouzla byla aktivována. Posádka je připravena. Test může začít.“

Joe se rozhlédl po velínu. Uměl pilotovat letadlo, ale tohle bylo mnohem horší. Posledních dvacet hodin se pokoušel zapamatovat každý kontrolní systém, a to kvůli němu všechny *nepodstatné* přeskočili. Pod každou nohou měl čtyři pedály, přímo před sebou ovládací páky a půl tuctu dalších přepínačů se nacházelo vedle každé ruky. K páskům na hrudníku, břiše, bicepsech a zápěstích měl připevněné kabely a kladky. Jako by nestačilo, že musel každé „svalové skupině“ říct, co má dělat fyzicky, zároveň ještě musel magicky kontrolovat gravitaci.

„Vypadá to složitější, než to je. Nemělo by to být horší než ovládat zvedáckou zbroj.“

„Vy jste někdy řídil zvedáckou zbroj, Hikaru?“

„Ne, podporučíku. Osobně ne, ale stojí to v manuálu.“

„V tom případě mi udělejte laskavost a zmlknete.“ Joe se podíval skrz obrněné okno. Jeřáby odstraňovaly přední část lešení a dělníci běželi do úkrytu. Řada ciferníků mu potvrdila, že všech dvacet dieselových motorů běží. Kontrolní panel byl plný zelených světel. Na palubě se nacházeli Opraváři, aby se postarali, že vše bude fungovat, Pochodně, které měly na starost požáry a zbraňové systémy, Ledaři, kteří bránili přehřátí a hlídali neskuptečně silné tření vyvolané pohybem robota, Rváči, kteří ovládali zbraně a doplňovali munici, a další Zvedáci, kteří pomáhali s usměrňováním magie do strojových kouzel, aby robot udržel rovnováhu.

Joe zkontroloval vlastní napojení na Moc. Magie se mu nahromadila v hrudi a čekala na usměrnění. Trochu jí použil k osahání okolního světa. Po celém vnitřku *Gakutensoku* byla vyrytá kouzla. Zesilovala jeho spojení, ale zároveň ho deformovala. Jako by se díval do lehce nezaostřeného mikroskopu. Možná za to mohlo, že fungoval jen na kávu a odhodlání, ale už ho začínala bolet hlava. Není divu, že jeho předchůdce skolila mrtvice.

Položil pravou nohu na pedál a zároveň zatlačil na pravou páku. Ve stejnou chvíli přivolal svou magii, představil si gra-

vitaci Země přitahující jeho nohu a *trochu* ji odlehčil. Nikdy nezkoušel změnit přitažlivost v tak obrovském prostoru. Jako by z Moci vyrval magii a usměrnil ji přes své tělo do velkého stroje. Joe zatnul zuby a pokračoval.

Sto tun vážící chodidlo zaskřípalo na betonu, než ho pár desítek metrů zvedl, a pak dopadlo zpátky na zem s ranou, která otřásla světem.

V hlavě *Gakutensoku* se nacházelo dalších deset lidí, kteří začali číst údaje ze svých obrazovek a měřidel. Joe se musel tak moc soustředit, že je skoro neslyšel. Zatlačil levým chodidlem a celý proces zopakoval. Robot se naklonil dopředu, ale udržel rovnováhu a zůstal stát. Posádka zajásala. Udělali celé *dva* kroky.

„Jak se cítíte, podporučíku?“ zeptal se Hikaru.

Upřímně se cítil, jako by ho do hlavy koplá mula. Z natahování Moci ho bolely zuby a chtělo se mu zvracet. „Ptáte se, protože věříte propagandě o hrozně slabých Západáčích?“

„Právě naopak. Při prvním testu v tuto chvíli začala zkušebnímu pilotovi stříkat krev z uší. Jen se chci ujistit, že jsem všechna kouzla správně zkalibroval.“

I pouhé zajištění, aby se nepropadli do podlahy, vyžadovalo obrovskou námahu. Joe zvedl ruku, aby si otřel pot, který se mu nahromadil nad obočím. Mimoděčný pohyb zvedl i jednu paži obřího robota a poslal ji skrz lešení, které rozbila na kusy. Naštěstí se zastavil dřív, než mohl zasáhnout kokpit a urazit robotovi hlavu. Hluk hroučícího se kovového lešení přes tlustý pancír téměř neslyšel, ale rachocení trvalo několik bolestných sekund. Joe pomalu sklonil ruku a stiskl odpojovací tlačítko, aby se mohl podívat z bočního průzoru. Jo. Lešení zmizelo. Snad z něj všechny před začátkem testu poslali pryč.

„To už by na první den mohlo stačit,“ navrhl váhavě Hikaru. „Fyzické a magické napětí musí být značné.“

Železní gardisté nebyli jediní, koho učili nikdy neukazovat slabost. „Teprve se rozehrívám.“ Joe vzhlédl k soustavě obrazovek. Protože robot nemohl otáčet hlavu, kamery mu měly

nahradit periferní vidění. Našel východ z kopce. „Připoutej se, Hikaru. Zjistíme, co ten prcek umí.“

O pět dní později na Tokio zaútočil druhý největší démon, jaký kdy chodil po povrchu Země.

Generál Toru Tokugawa stál v pozorovatelně v nejvyšší budově ve městě a s rukama založenýma za zády se díval z okna. Své velící centrum sem dočasně přesunul právě kvůli tomu výhledu. Byl překrásný den, na obloze se neukázal jediný mráček. Třicet kilometrů na jihozápadě viděl hroustící se budovy a stoupající kouř.

Do místnosti vběhl jeden z pobočníků. „Generále, démon prochází Jokohamou.“

„Toho jsem si vědom,“ odvětil Toru.

„Podle rozkazu jsme začali s hromadnou evakuací. Pobřežní obranná děla na něj zahájila palbu, než jsme s nimi ztratili spojení. Na místo se přesouvá Železná garda. Letectvo je rozmístěné a *Jamamoto* čeká na rozkazy.“

V oblasti, kterou by zasáhl Mírový paprsek, žilo téměř deset milionů lidí. Ti, kteří se okamžitě vypaří, budou mít štěstí. Na popáleniny a nemoc z ozáření se umíralo mnohem hůř. „A *Gakutensoku*?“

„Je v kopcích na západě. Už byli informováni.“ Toru z pobočnickova tónu poznal, že v robotův úspěch příliš nevěří.

Když s Američanem mluvil, skutečně nebezpečí trivializoval. Démonova přítomnost a neustálé nájezdy ochromily celou zemi a ohrožily veškeré válečné úsilí. Démony šlo z našeho světa vypudit, ale zabíjeli se mnohem hůř než smrtelníci. Jejich těla byla umělými magickými konstrukty. Neměli žádné zranitelné vnitřní orgány nebo kosti, které by se daly zlomit. Byli vyplnění magickou substancí, která by se dala nejlépe popsat jako inkoustový kouř, a mocného démona zabijete jen tak, že ho vykrvíte do sucha. Což nějakou dobu potrvá.

„Řekněte *Jamamoto*, ať zatím nestřílí. Železná garda se po-

třebuje stáhnout. Vlákáme ho hlouběji do vnitrozemí a pak ho napadneme. Počkáme, až se bude démon soustředit na *Gakutensoku*, a pak ho zasáhneme všemi konvenčními zbraněmi, které máme k dispozici. Když nepadne, teprve pak použijeme Mírový paprsek. Raději zničím největší město na světě, než bych ohrozil celé Impérium.“ Bud' to bude skalpel, nebo *tetsubo*, ale Stalinův démon dnes určitě zemře.

„Měli bychom vás neprodleně přesunout na *Jamamota*, generále.“

„Ne.“ Toru se znovu podíval na sloupy černého kouře. Pokud město zemře, tak si zaslouží zemřít s ním. „Raději bych boj sledoval odsud.“

Zvládli to ve skvělém čase. Robotovy nohy byly příliš krátké, aby se tomu dalo říkat běh, ale když jste každým krokem překonávali tak velkou vzdálenost, šoupavou chůzi to vytáhlo na osmdesát kilometrů v hodině. Protože jim v cestě nestálo moc věcí, které by bylo třeba obcházet, mohli postupovat po přímé lince. Joe už se s robotem tak sžil, že dokonce dokázal *překračovat* jednotlivé domy. Většinou.

Hikaru ho navigoval podle silnic, elektrických drátů a kompasu. Rychle zjistili, že když jsou vysocí jedenáct pater, navigace podle jmen ulic je jim k ničemu, a místní orientační body také moc nepomohly, když tu pilot nikdy dřív nebyl. Joeovy znalosti japonské geografie vycházely z příběhů jeho matky a map, které studoval pro případ, že by sem někdy vtrhli mariňáci.

„Démon míří na sever. Na jihu je sad, až ho překročíte, bude tam železnice. Sledujte ji až k městu,“ radil mu Hikaru.

„Rozumím.“ Analytik a zbytek posádky seděli za ním, kde na ně neviděl. Joe se už horším způsobem poučil, že by se neměl ohlížet přes rameno, protože Turingovy stroje si to gesto vykládaly po svém. Když to udělal poprvé, skončil s obličejem zabořeným v poli. Na druhou stranu to už bylo pár dní a on se

tehdy naučil robota postavit, aniž by musel čekat na záchranáře ve stavebních jeřábech.

Pohyb už byl v podstatě instinktivní. Byl v něm rytmus. *Dup. Dup. Dup.* Dávalo smysl, že velín umístili do robotovy hlavy, protože tam se nacházelo i kontrolní centrum člověka, a jakmile ho magicky zapojili, stal se mozkiem a vše ostatní bylo jen otázkou většího měřítka. Posledních pár dní se pokoušel pohybovat s alespoň náznakem elegance a bušil do skal, což se příliš nelišilo od boxování do boxovacího pytle... až na tu část, kde pěstí prorážel hory.

Budovy začínaly být vyšší a oblast zabydlenější. Joe musel našlapovat opatrně, aby nerozšlápl pohybuující se auta. Kvůli lehkým krokům spaloval spoustu magie, ale stále vážil tolik, že po každém kroku zůstávaly krátery, takže si nebyl jistý, kolik těch aut vjelo do náhle se objevivších děr, které za ním zůstávaly v silnici.

Jedna obrněná noha škrtila o skladiště, ale i to stačilo na stržení jedné zdi. „Kéž by vaši lidi stavěli širší ulice!“

„Měl byste vědět, že Tokio je nejmodernější město na světě,“ ohradil se Hikaru.

„Kecy. V Americe máme síť dálnic, po které by projela i letadlová loď. Počkat, vidím kouř.“ Místní budovy už byly rozšlapané a sesuté do stran. Uprostřed parku byla jasně vidět obří ještěří stopa. „Mám démonovu stopu.“ Joe navedl robota na cestu zkázy. Když už tu bylo všechno zničené, nemusel se tak hlídat. Joe posunul obě frikční páky. „Držte se!“

Dup, dup, dup!

Stopu sledoval snadno díky požárům a zhrouceným budovám. Dole byly stovky civilistů. Mohl by si nalhávat, že se shora vypadají jako brouci, ale stále to byli lidé, tak se na ně snažil nešlapat. Sice se tu válčilo, ale to neznamenalo, že se bude chovat jako hajzl.

Při sledování démonových stop si udělal dobrou představu, jak nepřítel přemýšlí. Ze země by si toho nevšiml. Všechno by bylo příliš velké, ale z perspektivy někoho, kdo byl dva-

náct pater vysoký a téměř nezničitelný, šlo poznat, že démon zuří. Mířil k hlavnímu městu, ale nešel přímo a odbočoval, aby zničil vše, co nějak vyčnívalo. Rozkopaný chrám. Rozdupané zdobené dřevěné brány. Šel tři bloky jiným směrem, jen aby dohnal autobus. Sebral osobní vlak a odhodil ho do oceánu. Kilometry ubývaly a odhalovaly další známky běsnění. Odvedenec byl ztělesněnou zkárou.

Užíval si to.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zašeptal Hikaru, když se díval na tu spoušť. „Je to skoro tak zlé, jako když Američané na město shodili zápalné bomby.“

„To bylo něco jiného,“ odsekl Joe.

„Proč?“

„Vy jste si začali. A ticho, musím se soustředit.“

Zazněla siréna. Někdo japonsky zakřičel. Joe si myslel, že mluví téměř plynule, ale zdvořilá japonština se dost lišila od vulgárnostmi prokládaného výkřiku, když jeden z techniků zahlédl démona. Joe zmírnil tlak na páky, aby je zpomalil.

Nacházeli se v parku u velké zdobné budovy, patrně univerzity. Protější strana kampusu byla plná kouře a v něm se pohybovalo něco *obrovského*. Objevily se dlouhé ostny prořezávající dým a pak se ozvala hromová rána, když byla věž s hodinami vyvrácena ze základů a sražena na zem. Ostny se zastavily a pak se pomalu otáčely a mizely, jak démon ucítil blížící se kroky.

V kouři se objevily čtyři jasné paprsky rudého světla, vznášely se přibližně na úrovni kokpitu *Gakutensoku*. Byly to *oči*. Démon si je prohlížel.

„Všechny zbraně připravit k palbě,“ zavelel Joe klidněji, než se cítil. Hikaru jeho rozkaz poslal dál. Gravitační magie sebou škulba, když do kouzel vyrytých do masivního stroje začalo proudit tucet jiných forem Moci. „Zasáhneme toho hajzla vším, co máme.“

Vítr se změnil. Kouř se rozdělil a odhalil Odvedence. Byl to ještě s tmavou lesklou kůží náhodně probodanou čer-

nými kostmi. Byl zavalitý, svalnatý, dlouhý ocas s ostny, dvě krátké silné nohy a paže zakončené drápy, které vypadaly, že by si poradily i s pancéřováním *Gakutensoku*. Démon vyšel na světlo, sklonil dračí hlavu a zařval. Bylo to tak hlasité, že rozvibroval robotův trup. Lidem na zemi z toho asi popraskaly ušní bubínky. Jekot se táhl, jako by chtěl pohltnout svět. Pak démon cvakl zubatými čelistmi, roztáhl paže a zvedl se do plné výše, aby přivítal nového vyzyvatele.

Byl *mnohem* větší než oni.

„Domnívám se, že velký Odvedenec je patrně výrazně vyšší než odhadovaných padesát metrů,“ poznamenal Hikaru.

Rozvědka nestála za nic v každé zemi.

„Pusťte tu desku, co jsem vám dal, Hikaru. Chci ji do reproduktorů pustit na plný výkon.“

„Podporučíku, silně pochybuji, že by hudba tu divokou bestii uklidnila. To se děje jen v legendách.“

„Přehrajte tu desku, nebo vstávám z křesla.“ Počkal, dokud neuslyší zaškrábání jehly a první tóny v interkomu. „To už je lepší.“ Joe odklopil bezpečnostní krytku a položil prst na spoušť. „Palte na můj rozkaz.“

Toru sledoval dva titány, jak se měří pohledy. Na severu byl Odvedenec, hrozná nezemská stvůra, jejíž duch byl vyrván z jiné dimenze a dostal tělo v té naší. Sovětští Analytici do hrudních kostěných plátů vyryli srp a kladivo a pak rány zalili roztaveným bronzem, aby se nikdy nezacelily. Na jihu stál *Gakutensoku*. Byl vskutku působivý, jen ne tak děsivý jako démon. Přestože nebyl důvod používat maskování na chodící hory, natřeli ho hnědošedým vzorem, výjimkou byla jen okázalá vycházející slunce na ramenních plátech. Obě strany duelu své šampiony hrdě ocejovaly, každý z nich zastupoval jeden mocný národ. Byla v tom jistá důstojnost.

Po démonově řevu se město ponořilo do ticha. Ryk byl tak silný, že roztránil okna v okruhu několika kilometrů,

a Toru skrz rozbité okno v boku budovy cítil kouř. Ozval se nový zvuk, slabý a mnohem tišší než démonův řev. Přicházel z *Gakutensoku*. Stroj byl z důvodů psychologické války vybaven výkonnými tlampači. Teď z nich hrála píseň.

„Co je to za zvuk?“ zeptal se jeden z pobočníků.

Tolik k důstojnému boji. Toru si povzdechl. „Domnívám se, že se jedná o americkou hymnu.“

Ve vzduchu se hromadila magická energie. Z jasně modré oblohy vyletěl blesk a zasáhl *Gakutensoku*. Městem zaduněl hrom. Mocný robot zvedl paži, kolem které tančil oranžový oheň. Pak zvedl i druhou, která se třpytila světlem odraženým od právě zformovaného ledu. Na trupu obřího robota se otevřely poklopy a vysunula se z nich děla.

Toru si strčil prsty do uší. Tohle bude velmi hlasité.

„Palte!“ zakřičel Joe. Tucet protitankových děl 120milimetrové ráže vystřelil najednou. Na démonově trupu se objevila roztahující se šedá mračna.

„Kouzla nabita!“ hlásil Hikaru.

„Použijte magii!“ Aktivní uvolnili svou magii a Joe ji vypustil na nepřítele. Trhl nejvzdálenější pravou pákou dopředu. Za normálních okolností by Pochodně vytvořily proud ohně nebo zapálily menší objekty, ale když je posílila kouzla *Gakutensoku*, ta samá magie vytvořila kouli superpřehřáté plazmy velkou jako automobil. Koule proletěla nad kampusem, roztavila vše pod sebou a narazila do démona v záplavě jisker a kouřícího démonického masa.

Démon zaútočil. To se dalo čekat. Přesně to udělá každý agresivní dravec, když se střetne se zdánlivě rovnocenným soupeřem, zatímco ho doted' obtěžovala jen záplava kousajících mravenců.

Joe trhl za levou páku. Z paže se vyřinula vlna magického mrazu. Ve chvíli vypuštění teplota klesla na absolutní nulu a než vlna zasáhla démonovu kůži, vzduch se příliš neohřál. Odvedenec se otrásl, jeho molekuly zpomalily a o pružnost připravené

tkáně popraskaly. Joe aktivoval jednu z pravých pák, aby ho pořádně praštil. *Gakutensoku* zareagoval o sekundu později a vrazil netvorovi ocelovou pěst do boku. Vrstvy zmrzlé kůže se tříštily. Z díry vytryskl hořící inkoust.

Robotem otrásl náraz. Joe podle změny gravitace poznal, že je zasáhl do nohou. *Ocas!* Joe usměrnil přitažlivost, aby zabránil pádu, zatímco dupal na pedály. Proklouzali kampusem a skrz třípatrovou budovu, ale neupadli.

„Sekundární serva a akumulátor na levoboku jsou poškozeny,“ hlásil Hikaru.

„Já ani nevím, co jsou ty věci zač,“ odsekl Joe a snažil se soustředit, aby je všechny nezabil, zatímco jím proudilo tolik energie, že mu málem vytrhla srdce z hrudi.

Skrz průzory viděl les ostnů a pak mu zmizel z očí. Démon kolem nich kroužil rychleji, než se dokázali otáčet. Jedna z obrazovek zčernala, kameru zakryl démonický sliz. Podle dalších se je chystal sevřít ve smrtícím objetí. Musel toho sledovat hodně, zvláště u tak komplexního systému, se kterým neměl příležitost se pořádně seznámit, ale Joe byl Sullivan a Sullivany jen tak něco nerozhodí.

„Jiskřiči, vypustit na můj povel,“ rozkázal Joe a Hikaru to zopakoval Aktivním, kteří uměli usměrňovat elektřinu. *Gakutensoku* se zachvěl a kov zasténal, jak do nich démon vrazil. „Ted’!“

Nashromážděná energie přeskočila mezi těly a miliardy voltů démona odhodily. Přelétl přes ulici a skrz několik domů, než zmizel v prachovém mračnu pod velkou kancelářskou budovou.

Kokpitem zavanul příšerný pach spáleniny. Joeovi se před obličejem vznášel kouř.

„To bylo příšerné!“ Hikaru bojoval s nutkáním zvracet. „Jeden z našich elektrikářů hoří. Posílená kouzla na něj byla moc silná.“

Joe se nemohl otočit, aby se podíval, protože se snažil zahlédnout démona. „Ať se o něj postará nějaká Pochodeň. Já

teď nemám čas,“ zavrčel. Už na něj začínalo doléhat magické vyčerpání. „Posaďte do toho křesla dalšího Jiskříče. Nabijte naši magii. Znovu nabijte děla. Chci, aby střílela pokaždé, když se jim ukáže v zaměřovači. Tak pohyb!“

Démon se zvedal ze země. *Gakutensoku* se k němu pár rychlými kroky dostal dřív, než se mohl narovnat. Když obří pěst dopadala, Joe na ni pověsil maximum gravitace, aby klesla co nejrychleji. Úder byl tak silný, že z jednoho Odvedencova očního důlku vytryskl démonický inkoust.

Chytil je kolem středu trupu a stiskl. Z těsné blízkosti ho zasahovala děla. O pár palub níž s křikem zemřel jeden Rváč, když do střelny vstříkl hořící démonický inkoust, a pak jeho křik utichl, jak ho to doplavilo dál do trupu.

Joe zareagoval instinktivně, protože robot byl prodloužením jeho těla, a začal do démona bušit. Ozvalo se příšerné kovové zaskřípání a jedna páka se nestáhla zpátky. Paže nereagovala, zasekla se. Chvilí trvalo, než našel správnou obrazovku. Zápěstí se nabodlo na roh. Joe se natáhl druhou rukou, popadl roh a zatáhl. Dieselové motory pohánějící hydrauliku paže vyskočily do rudých čísel, ale roh se odmítal zlomit, a tak Joe usměrnil gravitaci a v podstatě na roh pověsil tuny váhy navíc. Povolil s nechutným prasknutím, které asi slyšeli až v Číně.

Odvedenec odskočil, všude stříkala hořící krev. Joe stále držel roh, a protože byl dost masivní, tak s ním netvora přetáhl po hlavě. Robotovy pohyby byly silné, ale pomalé. Démon byl organický, hbitý a mnohem rychlejší. Jednou rukou chytil klesající roh, strhl ho stranou a zakousl se jim do ramene.

Zasažené místo bylo daleko a o palubu níž, ale Sullivan i tak slyšet skřípání kovu, praskající sváry a křik mužů vyhozených z křesel vstříc smrti. Vzduch znovu zaplnil kouř a tentokrát páchl jako spálené pneumatiky. Další obrazovky zčernaly. Polovina kontrol na stavovém panelu zrudla. Joe se pokusil démona znovu praštit rohem, ale nepoznal, jestli to vyšlo. Podle zpětné vazby z elektrod teď byla ruka prázdná.

„Magie Pochodní nabita,“ ozval se Hikaru.

Joe démonovi vrazil pravou pěst do boku. „Pal!“

Místo dotyku bylo na okamžik teplejší než povrch slunce. Otrásla jimi exploze. Robotem se prohnala vlna horka.

„Pravá paže nereaguje,“ varoval ho Hikaru. „Opakuji, pravá paže vyřazena!“

Joe už to poznal, protože ovládnání zamrzlo. „Hned tam pošlete Opraváře.“ Démon se odtáhl a Joe toho využil, sklonil nepoškozené rameno a frikční páky stlačil až úplně dopředu.

Dup, dup, dup, dup!

Srazili se, stěna z oceli se střetla se stěnou z masa. Jedno obrněné okno se roztráskalo. Kus tlustého skla Joea zasáhl do brady. Bolelo to. Cítil, jak z řezné rány teče krev, ale v žádném případě teď neměl čas to kontrolovat. Stáhl obě páky dozadu, dupl na pedály, aby zastavil chodidla, a na okamžik nechal gravitaci vrátit do normálu, aby robota zabořil do země a připravil o setrvačnost. Chodidla v silnici vyryla padesát metrů dlouhý příkop a přerazila vodovodní potrubí, ale zastavili se.

Démon takové štěstí neměl. Narazil do dvacetipatrového věžáku, propadl skrz na další ulici, zakopl o most a svalil se do kanálu.

Joe obešel hroučící se budovu. Démon už se zvedal. Střely z děl ho kropily jako déšť. „Kde je moje ledová magie? No tak!“

„Stále se nabíjí. Dva naši Ledaři byli v rameni a neodpovídají.“

Kolem démona docházelo k víc explozím, než kolik by mohly způsobit projektily *Gakutensoku*. Ulicí přijížděly tanky. Nad nimi proletělo několik rychlých letounů, pokropily netvora a rychle odletěly stranou. Tokugawa poslal kavalérii.

Z démonových zranění se valil černý inkoust, stékal do kanálu a hromadil se na hladině jako olej, ale Odvedenec i tak zaútočil. Skočil a přes průzory byl nejednou vidět jen les ostnů. „Připravít na ná—“

BUM!

Tentokrát by je na nohou neudržela ani ta nejlepší manipulace s gravitací.

Narazili do budovy, pak do další a pak ještě do jedné. Joe ztratil přehled, co se děje. Směr měnili příliš rychle. Démon je držel a smýkal jimi. Neustále do nich bušil. Přes elektrody přicházela magická energie a každý úder jeho mozek bolel jako rána kladivem. Všechny varovné kontrolky na stavovém panelu byly červené a pak celý panel zmizel, když démon *Gakutensoku* oderval obličej.

Černý slizký dráp velký jako radlice buldozeru šátral po velínu jen půl metru od Joea. Mělo by to být děsivé, ale Joe dokázal myslet jen na to, že je cítit mořem. Dráp zmizel stejně rychle, jako se objevil, a robot padal dopředu.

Za dírou viděl rychle se přibližující zem. Joe trhnul hlavní pákou levé paže dopředu a udeřil do tlačítka rozevírajícího dlaň. Znovu povolal svou magii, obrátil gravitaci a snažil se je zvedat, ale dva tisíce pohybujících se tun nedokázal zastavit ani s pomocí všech těch vyrytých kouzel.

Ruka se střetla se zemí a pohltila většinu nárazu. Na okamžik se zastavili, kdy Joe visel v postroji v křesle a zíral na hromadu sutě a stříkajících trubek. Někomu se rozepnuly pásy a on s křikem proletěl kolem a zmizel v díře po obličejí. Doufal, že to nebyl Hikaru, protože toho prcka potřeboval, aby předával rozkazy.

Pak velký hydraulický válec v paži povolil a robot znovu padal. Joe dupl na pedály, vykopl nohama a otočil je na bok, aby nepadli na obličej. Kdyby dopadli tváří napřed – za předpokladu, že by se nenabodl na nějakou tyč nebo neskončil rozdrcený jako myš pod botou – měli by problém opět se postavit, zvláště když jim nefungovala jedna paže. Navíc osádka zasaženého ramena už zřejmě byla po smrti.

Štěstím bylo, že dopadli přesně tak, jak chtěl. Smůlou, že se praštil do hlavy tak silně, že na chvíli odpadl. Když se Joe probíral, visel deset metrů nad zničenou ulicí. Voda na jeho tváři tryskala z uraženého hydrantu.

Myšlení bolelo. Mluvení bylo ještě horší. „Hikaru, jste naživu?“

„Ano, podporučíku.“

„Dobře, protože jsme ještě neskončili.“ Chráptěl. Nevěděl, jestli za to mohl všechen ten vdechnutý prach, nebo jestli mu hlasivky nepoškodila kvanta spalované magie. Visel v nešikovném úhlu a díval se dírou na zem, ale podle zvuků a stínů se zdálo, že se od nich démon vzdaluje. Pokud si bude Tokugawa myslet, že se vrací vyléčit do moře, spálí je Mírovým paprskem. „Ať se Opraváři dají do práce. Chci svou paži a ledovou magii a chci je mít hned.“

„Uděláme, co bude v našich silách.“

„Jestli to nezvládnete, tak nás za chvíli ugrilujou.“ Joe velmi opatrně otestoval pedály. Robota už jednou postavil, ale to měl obě paže a spoustu monitorů, které ho o všem informovaly. Následující manévr si vyžádá trochu šikovnosti a spoustu ohýbání gravitace. „A když už došla řeč na grilování, dejte mi vysílačku. Tohle chvíli potrvá.“

„*Gakutensoku* se zdá být vyřazen, generále. Bestie je těžce zraněná a prchá zpátky do zálivu. Nedokázali ji zastavit.“ Pobočník mu podal mikrofon. „*Jamamoto* čeká na vaše rozkazy.“

Toru s těžkým srdcem zvedl mikrofon. Truchlil za svůj národ, na svůj život nemyslel. Velký Odvedenec musel být zastaven. Pokud to neudělají teď, uzdraví se v mořských hlubinách a ještě silnější se vrátí dokončit svůj úkol. „Mluví generál Tokugawa. Schvaluji použití Mírového paprsku. Autorizační kód jedna, pět, tři, dv–“

„Generále!“ K Toruovi přispěchal další pobočník. „Prosím, počkejte.“

Toru by obvykle tak hrubé vyrušení nestrpěl, ale protože se je chystal všechny zabít, dovolil si doufat v dobré zprávy. „Čekejte na dokončení autorizace... O co jde?“

Do ruky dostal jinou vysílačku. „To je *Gakutensoku*!“

„—gawo, ty *parchante*, slyšíš mě? Neopovažuj se z té věci vystřelit. Ještě to můžu zvládnout.“

Toru přepnul vysílačku. „Tady je generál Tokugawa.“

Mladý Sullivan zněl vyčerpaně. „*Ještě pořád můžeme bojovat. Zvedáme se. Můžu ho zastavit, než se dostane do oceánu.*“

„Dochází nám čas, pane,“ varoval ho jeden pobočník. „Brzy bude v Minamotu. Jakmile se dostane do moře, ztratíme ho.“

„Jaký je váš stav, Sullivane?“

„*Jsem v naprosté pohodě.*“ V pozadí se ozvalo sténání kovu a hlasité řinčení. „*Nikdy mi nebylo líp.*“

„Podívejte! *Gakutensoku* se zvedá!“ Pozorovatel ukazoval k finanční čtvrti.

Toru se šel podívat k oknu, pod podrážkami mu křupalo rozbité sklo. V dálce se potácel mocný mechanický obr, na jedné straně ošklivě popálený a bez paže... ale *stál*. Muži začali jásat.

„Už není čas, generále!“ křičel pobočník.

„*Dejte nám ještě jednu šanci.*“

Toru kdysi důvěřoval pilotovu otci a ten jeho důvěru nezklamal. Přepnul vysílačku. „Sullivane, jděte co nejrychleji na jihovýchod. Můžete ho odříznout od přístavu.“

„*Rozumím. Sullivan, konec.*“

Gakutensoku se nejspíše belhal napříč městem.

„Tohle je naše jediná šance. Udělejte vše, co můžete, abyste netvora zpomalili. Až se dostane k oceánu, nebudu mít jinou možnost než použít Mírový paprsek.“ Vrátil vysílačku, která nabídla naději, a vzal si zpátky tu, která by zpečetila jejich zkázu. „*Jamamoto, čekejte na můj signál.*“

Joe už si s městskou zástavbou hlavu nelámал. Bylo lepší odrazit se od budovy a udržet rychlost než jít pomalu, když se to tady celé mělo za pár minut vypařit. Protože robotovi chyběla polovina hlavy, do kokpitu foukal vítr. Nepočítal s tím, že bude potřebovat letecké brýle. Na druhou stranu v kabrioletu měl lepší výhled.

„*Démon spatřen!*“ zakřičel Hikaru.

Les ostnů byl vidět za několika budovami nalevo od roboty. Stočil se a zpomalil, protože na něj dorážela imperiální

armáda, a nešel k zálivu přímou cestou. Chytili ho ještě před oceánem a soudě podle mnoha nákladních jeřábů před nimi to bylo jen taktak.

„Spojte se s letectvem, ať se na chvíli stáhnou.“ V otevřené hlavě by stačil jeden zásah nebo šrapnel, aby je všechny zabil. K čemu by pak jejich okázalý robot byl? Joe obě frikční páky stlačil nadoraz a na pedály šlapal, jak nejrychleji dokázal. Stočil je přímo k démonovi.

Magický tah byl neskutečný. Svou osobní Moc už dávno spálil, teď byl jen vodičem mezi samotnou Mocí a hladovými kouzly stroje. Ostatní Gravitační usměřovači na palubě museli být buď zabiti, nebo vyřazeni, protože měl pocit, že všechno dělá jen on sám. Věděl, že tady asi zemře, ale musel se ujistit, že démon nezíská příliš velký náskok.

Odvedenec je uslyšel přicházet. Byl zjevně oslabený, protože místo aby se jim postavil, dál spěchal k oceánu. Démon vrávoral, jak kolem něj dál dopadaly bomby, zůstával za ním pruh ze ztracených tkání. Už ho skoro dohnali.

„Ledová magie připravena.“ Hikaru musel křičet, aby ho bylo přes vítr slyšet.

„Už bylo sakra na čase. Dostal jsem nápad. Čekejte.“

Oba byli v otevřeném prostoru, prodírali se naskládanými kontejnery a nákladňáky. Uvědomil si, co démona ve skutečnosti zpomaluje. Roh, který mu utrl, skončil zabodnutý v noze a způsobil silné kulhání. *Tak jsem ho nakonec bodnul. Skvěle.* Joe zmírnil tlak na frikčních pákách, nepatrně zpomalil, aby se démon do vody dostal jako první.

„Co to děláte?“ Hikaru si asi myslel, že se to Joe rozhodl zabalit.

„Věřte mi.“

Démon se dostal k zakotvené nákladní lodi a přelézal ji. Zvedly se vlny, jak se loď prudce naklonila, a pak netvor skočil do vody. Joe zvedl zbývající paži. Zaměřovač, který používal dřív, byl pryč, ale on nestřílel na netvora, ale na okolní oceán. „Vypustit ledovou magii!“

Prve si neuvědomoval, jak dobrou tepelnou izolaci robot měl. Do kokpitu pronikl ochromující chlad, ale na druhém konci paprsku byl mnohem horší. Oceán kolem netvora okamžitě zmrzl. Napůl ponořený Odvedenec už nemohl hýbat nohama a ocasem a upadl. Čumákem narazil do zmrzlé hladiny, zmítal sebou a rozbíjel led.

Joe vyrazil kupředu, ale to už pod ním nebyla země, jen lidmi postavené molo, které se pod jejich vahou rozpadlo. Potřeboval veškerou svou dovednost a soustředění, aby po zaboření do bahna neupadli, ale pod ním nohy narazily na podloží, které bylo s menší pomocí usměrněné gravitace dost pevné, aby je udrželo. Plahočili se kupředu. Do robota novými dírami proudila voda.

Démon klouzal po ledě a snažil se něčeho zachytit. Kvůli ztracenému inkoustu a kouři se zmenšoval. Už dávno nebyl tak obrovský a impozantní. Joe démona nabral a narazil ho na další loď. Když si byl jistý, že je na něm a pod nimi se nachází pevná skála, Joe utnul svou Moc a vrátil přitažlivost do normálu.

Ozvalo se pekelné zavřeštění, když obřímú netvorovi rozdrtil nohy, ale v démonovi nebyly žádné kosti, které by zlomil, a práce ještě nebyla dokonána.

Hlava pod nimi cvakala čelistmi, a tak Joe zvedl zbývající paži, stisknutím tlačítka sevřel prsty v pěst a vrazil Odvedenci jednu přímo do zubů. Bušil do něj, paže se zvedala a dopadala jako pneumatické kladivo. Každý úder hlavu deformoval a rozstříkoval všude kolem hořící inkoust. Druhé ze čtyř očí pohaslo, pak třetí, a Joe do něj dál mlátil.

Netvor vrískal a házel sebou. Dráp zachytil okraj kokpitu a kus z něj utrl, ale ovládání dál fungovalo a Joe prostě pokračoval. Vlny zčernaly, jako by převržená loď byl tanker, ale ve skutečnosti to byl jen démonický inkoust.

V rozbouřené slané vodě se zaleskl bronz. Byly to obří kladivo a srp zasazené do démonovy hrudi. Joe otevřel dlaň a tlačil robotické prsty do pevné kůže, dokud neobemkly

sovětský symbol. Pak je sevřel v pěst. Spokojený, když mu zaskřípání potvrdilo, že bronz drží, zatahl za páku a vyrval symbol z netvorova trupu.

Démon otevřel tlamu, naposledy zařval a tentokrát mu Joe zarazil srp a kladivo do chrťanu a téměř mu s ním rozpůlil hlavu.

Tělo velkého Odvedence se začalo rozpadat, ale to samé platilo o Joeově vědomí. Kvůli bolesti nedokázal myslet. Naklonil se, a když omdlel, spadl s ním i robot.

Temný oceán jim spěchal v ústrety.

Joe se probudil v nemocniční posteli. Vedle na židli seděl generál Tokugawa.

„Víte, kdybych Impérium vedl jako můj otec, prostě bychom vašemu prezidentu řekli, že jste zemřel v bitvě a že se vaše tělo ztratilo v přístavu. Pravdu by neodhalili ani ti nejlepší špioni. Mám tisíc svědků, kteří viděli, jak se zničený *Gakutensoku* potopil v zálivu. Pak bych na vás experimentoval, zlomil bych vaši vůli a vaši Sílu bych využil pro větší dobro.“

„Mám kliku, že nejste váš otec,“ zachraptěl Joe.

„A mé město má štěstí, že vy tomu svému podobný jste... Jmenoval jsem vás čestným Železným gardistou a udělil vám Řád zlatého luňáka. Noste tu medaili s hrdostí.“

„Mariňáci ji budou *milovat*.“

„Pokud budete chtít, můžete tu zůstat a já tu čestnou funkci učiním oficiální... Z vašeho výrazu soudím, že odpověď je *ne*? No dobře... Moji Léčitelé již všechna zranění zahojili, zůstala po nich jen únava. Brzy se budete moct vrátit do své vlasti, jen nevím, zda vás tam čeká hrdinské uvítání, nebo poníženi za napomáhání nepříteli. Vaši lidé jsou malicherní a nepředvídatelní.“

„Jo, ale jsou to moji lidé.“

„To vskutku jsou.“ Tokugawa se usmál. „Je dobré, když válečník ví, kam patří.“

Jednou z věcí, které mám rád na povídkových sbírkách, jsou dodatky, kde autor vysvětluje, jak a proč povídka vznikala.

V případě Nájezdu na Tokio šlo tak trochu o experiment. Původní grimnoirská trilogie (Drsná magie, Magické pouto a Okovy války) začala v roce 1932 a odehrávala se ve světě, který se od toho našeho odklonil, když se v 50. letech 19. století mezi lidmi začaly objevovat magické schopnosti. Byla inspirována noirem, pulpem a drsnými detektivkami. Často byla označována jako diesel punk.

Ale u druhé trilogie mi připadalo jako dobrý nápad posunout se do zlatého věku sci-fi – v podstatě jsem chtěl psát o kouzelnících ve vesmíru – a protože v grimnoirském světě se věda vyvíjí rychleji než v tom našem, znamenalo to padesátá léta. Tak jsem skočil časem o dvě dekády a zaměřil jsem se na syna hrdinů předchozí trilogie, který dělá laskavost bývalému nepříteli.

Navíc mám slabost pro obří roboty.

Fanoušci starých filmů s monstry si v sérii jistě všimli pár zábavných narážek – v Magickém poutu jsem nechal obří monstrum vylézt na mrakodrap a ohánět se po dvouplošnicích ve stejném roce, kdy vznikl King-Kong, a Nájezd na Tokio je zasazený do stejného roku jako původní Godzilla. Odtud pochází i kódové označení Gorilí velryba.

Na grimnoirské trilogii z padesátých let se pracuje.